

ՅՈՒՆԻՔԱՆԱԿԱՆ ՏՕՆԵՐԸ ԹԻՖ-
ԼԻՍՈՒՄ

—

Հայ գրի և տպագրութեան յորելեան
նական տօները Թիֆլիզում անցան
սառը. ժողովրդական լայն մասսանե-
րի մէջ չէր նկատուած ոչ մի ոգևորու-
թիւն, այլ ամեն ինչ կրում էր կամ
ժիսական կամ պաշտօնական կերպա-
րանք. ոչ Աշոտ եպիսկոպոսի ու Բե-
նիկ վարդապետի եկեղեցում արած
քարոզները և ոչ էլ Մեսրոպ եպիսկո-
պոսի ջերմ ու զգացւած ճառերը շտա-
քացրին ժողովրդի սառած սրտերը.
նոյնը նկատելի էր «Սահակ-Մեսրոպի»
ներկայացմանը թատրոնում աշա-
կերտութեան համար և ժողովարանում,
ուր դասախօսում էին Ն. Աղբալեան, Գ.
Իփեկեան և Ս. Լիսիցեան:

Ժողովուրդ շատ կար թափօրի յե-
տեից. մանավանդ Վանքի բաղում,
սակայն ոչ կեցցէներ և ոչ էլ ոգևո-
րութեան ժողովրդական այլ ցոյ-
ցեր տեղի չունեցան: Վանքից Ներ-
սիսեան Դպրոց գնացող մեծ թափօրը
սեւիլի նման էր յուղարկաւորութեան թա-
փօրի, քան ազգային մեծ տօնի. ոչ
գուռնա կար, ոչ աշուղների նւագածու-
թիւն:

Պաշտօնական տօնակատարութիւնը
Ներսիսեան դպրոցում լցրել էր մեծ
զահլիճը պետական բարձր պաշտօնեա-
ներով և թէ հայ հասարակութեան
ընտրեալ հրաւիրեալներով, այն ինչ
դպրոցի բաղում, ուր հաւաքւած էր
մեծ բազմութիւն; ժողովուրդը չզի-
տէր ինչ անել և ժամերով զննում էր
աւտօմօրիլները և եկող հիւրերին, ոչ
մի դասախօսութիւն, ոչ մի բացատրա-
կան զրոյց այնտեղ ժողովրդի համար
չեղաւ:

Ենորհիւ պ. Ս. Լիսիցեանի շափ ու
սահմանն անցած երկար ճառի, Ներ-
սիսեան դպրոցի հանդէսը աւարտեց
ժամը 5-ից շատ անց: Պաշտօնական
շնորհաւորութիւններ, սովորական դար-
ձած դարձւածքներով, եղան մեծ թւով
թէ օտարներից և թէ հասարակական
մի շարք հիմնարկութիւնների կողմից:

Եւ այսպէս, էջմիածինն իր գործե-
լակերպով ազգային ամբողջ տօնակա-
տարութեան վրայ գրել էր իր սառը,
պաշտօնական և ժիսական կնիքը: Այս
բանը շեշտելու է առանձնապէս ի դե-
կավորութիւն ապագայ տօների և ի
յիշատակ հայ պատմագրութեան: